

Ivo Svetina

Zakoni nedolžnosti

78. zakon

Kdor bo s spanjem meril čas, ne tok njegov, ampak ledeno mirovanje, ne bo prav nič spal, še manj živel. Še preden se bo za vedno prebudil, se bo v svetlih, mrtvih sanjah pretopil v veverico, ki bo z repom, mehkim in nežnim ko vzglavlje ljubimcev, krmarila skozi vse štiri resnične svetove in se potapljala tudi proti dnu sveta divjih. Zatorej ne šteje hipov miru in spokoja! Odreži si veke in iz sebe zri vase tujega, da boš použil vse, čemur si se odpovedal, ker učili so te, da odpoved odpira vrata v čas, ki ne pozna štetja, in štetje, ki ne pozna števil in številke, ki ničesar ne štejejo, ker le znamenja praznine so. Želel si boš počitka, ki nagradi utrujajoča opravila s sladkostjo pozabe v mokri travi, med kosi in komaj vzkliko svetlobo. A ne uspe se ti vtihotapiti v nepopustljivo zakonitost spanja, ki ne priznava naključnega prebujenja.

79. zakon

Ki s sanjami nagrajuje svoje površno opravljeno delo in s sladkimi utvarami zlatí svoje prepozne odločitve, ki podobi sebe umrlega ponuja svoje strahove, šibkost, nenehoma razglašajoč jo za dragocenost, opojno bolj od droge, in še pred potešitvijo uspava po miri dišečo ljubezen, da se zbudi ogoljufana. Ta se bo v jutru odprl, knjiga, in zapisano ne bo nikdar doseglo izbrušenosti in pretehtanosti nenapisanega. Ker sanjal je, da je Zavojevalec strašni, na robu časa stoječ in poimenujoč otroke, iz Niča prihajajoče, nešteta ljudstva novih celin. Véliko dejanje ni bilo storjeno; ob žuborečem potoku, v senci gumovca je za kratek hip zaspal. Da žival ni pomulila niti prvega šopa ožgane, ostre, strupene trave.

80. zakon

On, ki je pol dneva vonj svojega nekdanjega življenja; on, ki pol noči presedi in ne dvigne oči, da bi se vonj ne priličil podobi tistega, o čemer več ne more razmišljati. Že je šel v gozd, že je prebродil reko, že je prečil jaso prazno, da bi sédel pod zelene iglice in storže mlade, urne, prepolne trpke smole. Hotel je dognati, kaj izza vonja ostaja, kaj se izza pozabe razcveta, kaj budnost premami, da snu proda svojo zvestobo. Vse do polnoči je bil gospodar neizgovorljivega, a mu ni hotel darovati niti enega samega pogleda. Tiha dva, učeči se gospodar in vedežni suženj, nikomur v okras, nikogaršnji spomin. Presilna je bila volja vztrajati v gluhem gozdu svojega bitja. Da bi sekiro poklical na pomoč - je morda vendarle pomislil?

81. zakon

Je drevo, ki izpolni vsako željo: cimetovec ali kakšnega podobnega vonja. Tisti, ki do njega stopi pijan željá, ga prične častiti in daruje mu najrazličnejše puhle besede. Slavo mu poje, da bi ga prepričal, da je zdaj pred njim, ki se mu mora izpolniti vse, kar si je njegovo lakomno srce poželego. A cimetovec ali drevo kakšnega podobnega vonja se prepusti sladkim napevom povzdigovanja in uspavajo ga hvalnice, ki vro iz neučakanega srca. Globoko v sanje mu slede visoke besede, vse bolj nestrpne in nepopustljive, in njegove sanje so sladke, sladke, kot je vonj cimetov. In ko po dolgem, opojnem snu drevo, ki izpolni vsako željo, znova stopi na trdna tla, krog njega leže brezštevne neizpolnjene želje, prazne in krhke kot lepota metulja na pragu zimskega časa. A so tudi oni, ki ne poznajo nobene želje, ker z roba sveta in s konca časa prihajajo. Ti nemi pristopijo k cimetovcu ali drevesu kakšnega podobnega vonja, in v roki drže ostre bleščeče se sekire, kot bi jih kalili v razbeljeni želji ognja, da premaga kovino.

82. zakon

Kdo lahko živi samo od vode? On, ki mu je zrak dom in se ne boji ognja, ki ga vabi v svojo z zlatom obzidano praznoto. V petera snopja poveže sulice, sestre sloke, s katerimi je lovil zgoraj na nebu, med deževnimi planinami in snežnimi prepadi. Pastir je, ki na širnem morju pase kot globina brezdanja temnega ježevca, ki mu steklaste bodice v bitju vetra zvone kot glasbilo z dna sveta. Zajema vodo, življenje svoje, iz studencev in potokov, iz jezer in morij, in zaliva korenine svojih očetov, da bi shodil, da bi se gozdi odpravili na pot, da bi se naličje domovine spremenilo v puščo in goličavo, prek katere bodo brez počitka leteli orli, četudi se čudež dogodi in se poslednja kaplja vode v kamen strdi.

83. zakon

Kadar tudi najstarejše drevo zacveti, vedi, da se je predramilo iz nikomur vidnih muk, da je spregovoril utrujeni delavec, samotnež, podpirajoč vseh osmero nebov in še senco tenkosluhega ptiča pevca. Nauk prebujenih uči, da je starost preddverje smrti. A smrti ni, ker samo palača življenja je, iz katere se izstopa ali v katero se vstopa. Torej starost niso duri, ki bi kamorkoli vodile, skozi se samo gre, vedno znova je začetek. Ko se tako tudi najstarejše od najstarejših dreves v cvete odene, bodi pripravljen, izbranec, da vzdržiš pogled na lepoto, ki se dopolni že onstran konca. Ker cvet lahko umre, ne da bi uvel.